единъ часъ на двора. Сатрапъ, тръгнали
Вальтеръ сами съ безпокойство
— Чувалъ? попита той, като последна
мисъль.
Разбрахмъ се приближиха и на-кого
чуха на вратата.
— Трябва да се узнаем авантюрнитъ
принципъ задъ тия хора. Спрете
се и тука и той пакъ на другата страна
— Кажете бързо, високо попита той
— Кой?
— Приятели, отговори единъ гласъ.
— Вернеръ Штаудфлеръ
— Штаудфлеръ! радостно повтори другия
добре дошъли, добре дошли! Вие имате
въ тая вечер много време...
— Вальтеръ, тъй ли сме
— Другъ мой, кой не дяле тъй? — Нашето
честно — троскрано сърдо — гъте то? Какъ се
дъна нашъ спасителя?
— Трябва да тръгнемъ Вальтеръ, чакъ
на сигурно се приятели, фогтъ — забра
вивъ бога и совестьта си злодъйствуватъ
безъ страхъ; време да свършимъ. Въ
Време да се обединъ тъзи на кого е
на Садовдата
— Уви нарадъ тия се сгъва подъ
какъ скоро да се надъваме на него!
— Вальтеръ тъмна е още скоро! Да отидем
въ горитъ: тъмна храбри конъ се решени да
удержъ или да подтеглъ ще увеличъ
гитъ. За насъ въ Бога и природата
отъ всъ страни дълбоки езера, отъ всъ